

dog i tilfælde af graviditet efter lægelig opfattelse bør underkaste sig en præventiv behandling for at undgå overførelse af sygdommen til barnet. Denne behandling foreskrives som absolut påkrævet i alle tilfælde, idet man ikke nogen sinde tør hævde, at der ikke længere for en sådan kvinde består nogen fare for overførelse på afkommet. Et forbud mod ægteskab af denne grund vil således blive livsvarigt for kvinder, der en gang har haft syfilis. Et krav om, at en sådan kvinde skal underkaste sig lægelig vejledning, skønnes ikke med rette at burde optages som ægteskabsbetingelse, da vejledningen formentlig snarere bør sætte ind dels under behandling for sygdommen i dens smittedarlige stadium, dels ved graviditetens indtræden (jordmoderens eller lægens konstatering af graviditet).

Til § 13.

Man har undladt at medtage den danske ægteskabslovs § 13, stk. 2, om forbud mod ægteskab mellem personer, af hvilke den ene har haft samleje med den andens slægtning i ret op- eller nedstigende linie. En sådan regel er ukendt i hidtidig grønlandsk ret, og der skønnes ikke at være anledning til at indføre den, navnlig da kontrol med dens overholdelse ofte er umulig. En fravigelse fra dansk ret på dette punkt skønnes så meget mere ubetænkelig, som der efter den danske bestemmelse er fri adgang til dispensation.

Til § 15.

Den danske ægteskabslovs § 15, stk. 2, er ikke medtaget. Den har sammenhæng med reglen i § 59, stk. 1, pkt. 2, der heller ikke medtages i loven. Efter disse bestemmelser kan det i tilfælde af skilsmisse som følge af utroskab i skilsmissegdekretet bestemmes, at den skyldige part ikke inden udløbet af et vist tidsrum må indgå ægteskab. Bortset fra ganske enkelte afgørelser umiddelbart efter den danske ægteskabslovs ikrafttræden har denne regel aldrig været anvendt i praksis, og den må forekomme unødigt hård under grønlandske forhold, hvor ægteskabet har overordentlig stor betydning for opretholdelsen af en tilfredsstillende tilværelse.

Til § 16.

Den danske regel, der er optaget uændret i forslaget, stemmer med den bestående grønlandske retsopfattelse. Da udgangspunktet ved lovens udarbejdelse som nævnt i indledningen er i videst muligt omfang at følge den danske lov, har man set bort fra, at de grunde, der talte for reglen, da ægteskabsloven blev udarbejdet, ikke længere kan siges at være tilstede fuldtud, efter at bevismidlerne i fader-

skabssagerne er blevet forbedret gennem udviklingen af blodtypebestemmelser og antropologiske undersøgelser.

Kapitel III.

Om lysning.

For personer under grønlandsk ret er der i dag alene adgang til kirkelig lysning, der kan foretages af såvel præster som kateketer; også prøvelse af ægteskabsbetingelserne sker ved de kirkelige myndigheder. Uanset at man ved lovforslaget indfører adgang til borgerlig vielse, har man fundet det mest hensigtsmæssigt at bibeholde den gældende ordning, hvorefter lysning og prøvelse af ægteskabsbetingelserne altid foretages af den gejstlige myndighed. Når man har foreslået dette, skyldes det, at man de fleste steder i Grønland med større tryghed vil kunne overlade disse opgaver til præsterne, der gennem årene har været vant til at befatte sig hermed, og som har et indgående personkendskab, end til en borgerlig myndighed, hvis arbejde iøvrigt ingen forbindelse har med ægteskabsindgåelse.

Man har udeladt en til § 27 svarende regel om betaling for de i forbindelse med lysning stående forretninger, da gebyrer af den art ikke kendes i Grønland.

Til § 20.

Paragraffen svarer med redaktionelle ændringer til den danske.

Man har overvejet, om det var mest hensigtsmæssigt at lade lysning foregå på det sted indenfor riget, hvor bruden bor, eller om det var ønskeligt, at lysning altid skulle ske i Grønland, når vielsen skulle finde sted der. Der kan tænkes at forekomme situationer, hvor lysning på brudens bopæl i Danmark vil føre til en svækkelse af lysningens betydning, fordi hun er ukendt her, medens man i Grønland er nøje inde i hendes forhold; dette vil således være tilfældet, hvor en grønlanderinde, der har været i Danmark til uddannelse, rejser tilbage efter 1 års forløb for umiddelbart efter ankomsten til Grønland at skulle giftes. Omvendt vil en lysning, hvis bruden hele sit liv har boet i Danmark, for hendes vedkommende, såfremt den skal foregå i Grønland, ikke have stor betydning.

Når man har valgt at foreslå at lade lysning til ægteskaber, der skal indgås i Grønland, foretage i Grønland, beror det på, at lysning i Danmark næppe har stor betydning ved siden af prøvelsen af bevislighederne som garanti mod „ulovlige“ ægteskaber. For Grønlands vedkommende har derimod lysning en vigtig funktion i så henseende, idet praktisk taget alle, der har kendskab til brudefolkene for-